

Стоеше мрачно навъсен пред него. Потърка челото си, опомни се и лека усмивка трепна по устните му.

- Вие сте се върнал! - каза любезно той. И се огледа недоумяващ наоколо. Стражи стояха изправени до стените и вратата. Усмивката бързо се стопи на устните му. Глухо безпокойство го прободеше. Какво се бе случило? Защо царят го гледаше така едно и жестоко?

Той напълно се върна към действителността. Приглади косите си, поправи и закопча дрехата си. След това спокойно ^ивни ~~честия~~ ^ичестия си ~~взор~~ ^{взор} в очите на царя. И зачака.

Калоян скръсти ръце на гърба си и почна бурно да се разхожда из ^икелията. Всички мълчаха изтърпнали. Най-сетне царя спря при пленника и каза:

- Тази нощ ти ще умреш, Бодуене. Предателството аз наказвам със смърт! ^иТи използваш недостойно моето доверие. Прочети молитвите си. ^иОставям ти четвърт час, за да се приготвиш да се явиш пред Бога...

Императорът затвори очи и леко се залюля. След това внезапно изпъна целия си висок ръст, отвори очи и надменно каза:

- Някой те е измамил, Жеханф. Ако аз съм предател, нека невинната ми кръв падне върху твоята глава!

- А кой е предлагал на жена ми императорския венец в Константиновград? - извика Калоян.

Бодуен трепна. Разбра от къде ^иидеше ударът. И поклати глава.

- Това не е верно.

- А кой е искал да посегне на царицата?

- Това е гнусна лъжа!

- А кой е приел тайно пратеници от Филиповград?

- Не разбирам...